

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W. J. P. COLLEE, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 5 fr. per jaar.
" " " " " 3 fr. per half jaar.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel 13 " "
De reklamen " " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alieen, ofwel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 25 SEPTEMBER.

Er is kwestie eene hervorming te brengen in de
samenstelling der landbouwkomiteeten.

Men is op het gedacht gekomen, dat het beter zou zyn
een landbouw-verbond per provincie tot stand te bren-
gen. De hooge raed van landbouw heeft, in dien zin,
een reglement opgesteld, hetwelk aen de komiteeten ter
bepleiting en stemming zal onderworpen worden.

Volgens dit ontwerp, zullen de landbouw-komiteeten
voortaen enkelyk afdeelingen zyn van het provinciale
landbouw-verbond; iedere afdeeling zou een tweetal
harer leden afveerdigen, die te samen het midden-
bestuur zullen uitmaken.

Al de landbouw-komiteeten zullen te samen geroepen
worden, op bevel van den heer gouverneur.

In deze vergaderingen zullen de komiteeten zich uiten
nopens het ontwerp van reglement. Elke vergadering
zal twee of dry leden benoemen; deze vormen de af-
geveerdigden, die later zullen byeenkomen onder voor-
zitterschap van den heer gouverneur, om dan bepaeldelyk
het reglement te bepleiten, te aenveerden af te ver-
werpen.

De droogte die sedert den voorledenen winter ge-
heerscht heeft, had groot nadeel toegebracht aen den
oogst der voeragie, en met rede vreesde men dat er
groot gebrek zou geweest zyn aen voeder voor peerden
en vee.

Gelukkiglyk zyn weldoende regens alle de ongerust-
heden diens opzigte komen stillen; zy hebben in de
meerschen den wasdom weelderig doen herleven, en aen
de herfstvruchten eenen schoonen oogst doen opleveren,
die aldus het te kort der voeragie zullen kunnen aen-
vullen. Eindelyk heeft de oogst der haver meer opge-
bragt dan men het in den eerste geloofd had; de koers
dezer waer ondergaet eene merkelyke daling op alle de
markten.

De koophandel, met zyne gewoonlyke levendigheit,
werkt mede om ook het evenwigt te herstellen in den
prys van het hooi, met in de streken, waer het best
gelukt is, bevoorradingen op te doen, welke hy over-
voert naer de kanten waer de mislukking zich ergst
heeft doen gevoelen.

MYNHEER EN MEVROUW DE KÉROUALD OF ZIELENADEL EN FAMILIEADEL.

Gehuwd in den jare 1794, van treuriger gedachtenis,
leefden M. en Mevr. de Kérouald, na den grooten omwen-
telingsstorm, op een landgoed, het eenige overblyfsel der
vaderlyke fortun; zy poogden, even als toen meest alle
lieden van stand, afgezonderd en onbekend te blyven. Door
de omwenteling benadeeld, doch niet door haer verdorven,
behielden zy hunne oude grondbeginselen, en leefden zy
verwyderd van het nieuwe bestuur. Het monarchische
grondbeginsel, hetwelk Bonaparte op de regeringloosheit
ging doen volgen, was hun lief, doch zy konden er de toe-
passing niet van goedkeuren.

M. de Kérouald sleet dus zyne dagen in de wooning, die
hy zich had bereid, op een kwartier uers afstand van het
kasteel, waerin hy werd geboren. In de planteryen, welke
hy had aengelegd op de gronden, hem niet door de natie
ontnomen, had hy gezorgd tusschen zyn nederig verblyf en
het oude leenheerlyk slot, die groene boomen te plaetsen,
die het hoogst opgroeijen, om op die wyze datgene aen zyn
gezig te verbergen, dat hem niet meer toebehoorde. . . .
Niet meer zien, is een middel om te vergeten. Deze voor-
zorg was echter te vergeefs; de gekanteelde torens, met
hooge puntaken, vertoonden zich immer boven de den-
nenboomen, de epiceas en de ceders. In het landschap, even
als in het geheugen, zyn dingen die niet gemakkellyk ver-
dwynen.

Het oude en adellyke slot had veel van zyne vroegeren
luister verloren. Thans gingen de verwaerloosde zonne-
blindende luiken der vensters byna nooit meer open; er
waren hoogstens drie of vier vensters van het beneden-huis,
digt by de keukens en dienstvertrekken, die niet gesloten
waren. Men zoude gezegd hebben, dat de nieuwe eigenaers,
door de omwenteling bezitters van dat goed geworden, zich
zelfen regt lieten wedervaren, door de zalen en vertrekken

Bewaring van het koren.

Wy lezen in het weekblad *Le Laboureur*, verschy-
nende te Brussel, de volgende belangryke opmerking:

Tot nu toe was het middel om het koren jaren lang
te bewaren, en alzoo den hongersnood te voorkomen,
welken de onvruchtbare jaren te weeg brengen, nog
niet gevonden.

Eh wel! een eenvoudige normandsche boer, te Seque-
ville in het departement van den Calvados, zonder na-
tuurkunde, zonder scheikunde en misschien zelfs zonder
spelkunde, heeft dit kostbare geheim ontdekt, enkel
door de opmerking en de gezonde rede.

Lecouturier had de bemerking gemaekt dat, indien
het koren goed blyft in schelven of vimmen, het waer-
schynelyk is omdat al de granen er van elkander afge-
zonderd blyven door het kaf en het strooi. Hierop kreeg
hy het gedacht zyn graen te hoopen, niet alleenlyk met
het kaf er aen, maer met er gekapt strooi door te men-
gen, of, indien het strooi ontbreekt, peulen van kameline
of lynzaed. Op die wyze speelt de lucht altyd door den
hoop, en het graen verhit niet; men want het maer
wanneer het moet geleverd worden. Ook heeft Lecou-
turier nooit de minste moeite gehad om zyn graen dry
of vier jaer te bewaren.

Wie weet, of de brave landbouwer van Normandië
niet de oplossing gevonden heeft van het vraagstuk der
levensmiddelen, zoo te vergeefs gezocht door de gouver-
nementen en geleerden van alle tyden!

De *Moniteur* behelst den volgenden omzendbrief:
Brussel, 16 september 1858.

Aen M.M. de gouverneurs der provincien en opperhoofden
der bisdommen.

Mynheeren,

Het gebeurt somtyds dat brand of onweder, geheel of
gedeeltelyk, gestichten verwoest die aen den godsdienst
toegewyd zyn. Als er sprake is van dezelve te herstellen of
te herbouwen, zyn de inkomsten der kerkfabrieken en der
gemeenten byna altyd onvoldoende en het wordt noodig
dat de Staet en de provincie voor een ruim deel in de onkos-
ten tusschen komen.

Echter, wanneer eene kerkfabriek zich aldus in hare
goederen getroffen bevindt, kan men zich vragen of haren

der vroegere meesters niet te bewoonen. Daer, waer het
meeste leven en beweging geweest was, waer de familie-
gebeurtenissen, de geboorten, de huwelyken en de over-
lydens hadden plaets gehad, — daer had het stof der ver-
getelheid en het verval der jaren de zindelykheit, de
keurigheid en het ordelyke vervangen.

Wanneer tusschen de spleten der vensterluiken en slecht
geslotene zonnblindende, een lichtstraal viel in de ledige
zalen, dan was dat licht treuriger dan de duisternis. . . .
Het toonde dat de spin, door eenen gedurigen en stillen arbeid,
hare netten had geweven aen de vergulde en met wapens
versierde zolderingen.

In de prachtzalen, in de gaendery, bevonden zich nog de
oude portretten van de familie der Kéroualds in hunne
gebeeldhouwde en met snywerk verrykte lysten; doch de
edele persoonadjen, er op afgebeeld, hadden, even als
hunne afstammelingen, veel geleden door de beleedigingen
en den hoon der omwentelingsgezinden. . . . Bajonnetsteken
hadden menig doek doorboord en gescheurd, en verschei-
dene hoofden van ridders in volle wapenrusting, en van
burgvrouwen met sluweelen mantels, waren uit de lysten
gesneden en weggenomen geworden.

De godsdienstige voorwerpen in de kapel van het slot
waren zelfs door de soldaten van Carrier niet geëerbiedigd
geworden.

Op de binnenplaetsen waren het gras, de distels en de
doornen tusschen de steenen geschoten en opgegroeid; geen
rytuig, geen bezoeker vertoonden er zich meer, en de
armen uit de streek zelve hadden den weg naer het kasteel
vergeten. Daer grensde de rykgeworden eigenaar naest den
onteiendige. . . . En echter, het was aen de deur van den
verarmde, dat de ongelukkigen der naburige gemeenten
honne ellende kwamen toonen, hunnen nood klagen en
troost zoeken.

Ieder weet met welke onderlinge welwillendheit, in
Bretanje en Vendee, meester en dienstknecht, eigenaar en
pachter, elkaer groeten, wanneer zy elkaer in de velden of

toevlugt tot den Staet wettig is. Heeft zy gedaen, om de
schade van zich te weren, alles wat de voorzigtigheid
vereischte? Heeft zy alle de maetregelen gebruikt welke
een goed bestuur voorschreef? Klaerblykelyk neen; dewyl
de fabriek, de gemeente, geene schade zouden geleden heb-
ben, zou er door den Staet of door de provincie geene
hulpsummen moeten verleend geworden zyn, hadde de
verbrandte of door den storm verwoeste kerk verzekerd
geweest.

De verzekering der kerkelyke gebouwen schynt my
aldus een onbetwistbaar karakter van algemeen nut te
bekleeden; zy is van hoog belang voor de fabriek en de
gemeente, zoowel als voor de provincie en den Staet.

Ten einde de fabrieken te overhalen dezen weg in te
slaen, zouden de Staet en de provincie het besluit kunnen
nemen van in het toekomstige alle hulpsummen te weigeren
voor herstelling of herbouwing van kerken die door brand
of onweder vernield zyn.

Ik verzoek u, mynheeren, van my te willen uw gedacht
mededeelen nopens het voorwerp van den tegenwoordigen
brief. Geliefte my ook kenbaar te maken of het, volgens uwe
meening, behoorlyk zou wezen, ten einde het doelwit dat
ik my voorstel te bereiken, van toevlugt te nemen tot de
Verzekerings-Maatschappijen, of wel of het niet verkies-
baarder zou wezen van eene onderlinge verzekering in te
rigten tusschen alle de kerkfabrieken des lands.

De minister van justitie, VICTOR TESCU.

Om blykbaar te zien hoedanig de middelen van ver-
voer in twee honderd jaren veranderd zyn in ons land,
denken wy het nog al eens aerdig het volgende over te
nemen uit de gedenkschriften van ridder de Beaujeu.
Ziehier hoe deze persoonagie zich uitdrukt:

« Om zich van Rotterdam naer Antwerpen te begeven
kan men twee wegen nemen, den eenen langs het water,
den anderen langs het land. . . . Deze eerste is zeer gevaerlyk
en altoos veel langer en vervelender dan die langs het land,
ofschon ik eens in vyftien uren van Antwerpen naer Dord
gevaeren ben; maer van een anderen kant loopt men niet
minder gevaer op de dyken en in de vlakten rondom Ant-
werpen, waer het onveilig gemaekt wordt door slecht
betaelde soldaten van de spaensche garnizoenen, die zoeken
te leven op de kosten van den armen reiziger, hetgeen men
maer kan ontsnappen door des nachts over de heide te
trekken. . . . Ik nam eene kleine schuit te Dord, die my naer
den Moerdyk bragt, waer ik eenen wagen huurie met
welke ik zonder verdere slechte avonturen, daegs nadien

op de wegen ontmoeten. Te vergeefs stak de nieuwgekome
het hoofd met eenige statigheid in de lucht, de boeren namen
hunne hoeden niet af als hy voorbyging. Maer van zoo verre
als y M. de Kérouald, of iemand van de zynen, zagen, ont-
dekten zy het hoofd. Dit gebrek aen eerbied voor hem, die
liefderyke groetenissen voor zyne schier te gronde gaende
buren, maakten den koper van nationale goederen zeer
boos, ook wendde hy met gemaektheid het hoofd af, en
floot hy eenig republikeinsch deuntje, wanneer het toeval
hem iemand van de familie Kérouald te gemoet voerde.

In een oogenblik van woeling, en wyl men aankondigde,
dat een groot aental achterblyvers in het land waren aen-
gekomen, las zekeren morgen de koper van het kasteel der
Kéroualds op het portaal van den grooten voorhof, de vol-
gende woorden, met rood kryt geschreven:

GESTOLEN HUIS.

HUIS TE HERNEMEN.

Aenstonds bekwam hem de vrees, en ofschon eene zyner
dochters op sterren lag, wilde hy toch naer de hoofdstad
vertrekken. Te vergeefs bezwoer hem zyne vrouw zyne
stervende dochter niet mede te nemen, zynen schrik was zoo
groot, dat hy hare beden weigerde te aenhooren en zyne
toebereidselen voortzette. M. de Kérouald vernam den
schrik van zynen buerman, en liet hem zeggen, dat hy niets
te vreezen had, dat geen steen van zyne wooning, noch
een hair van zyn hoofd zou worden aengeroerd. Die ver-
zekering stelde den nieuwen heer gerust, en hy vertrok niet.

Een andermael was dit zelfde meisje ziek, en op het punt
van haer gezig te verliezen; Mevr. de Kérouald was bek-
kend, heel het land door, als byzondere goede geneesmid-
dels voor vele kwalen bezitteude, en alle dagen zag men
haer, als een' schoonen troostengel, de hutten binnen-
treden. Zy had den naem zoo beundigd in het verzorgen,
als goed en liefdadig te zyn. De moeder van het kleine
meisje, de vrouw van den aankoper, had de behendigheit
der edele dame hooren roemen. . . . Maer haer verzocht op